

Ježto se žádná z námitek st-lem uplatňovaných neobjevila důvodnou, musila stížnost jako bezdůvodná býti zamítnuta.

Č. 2068.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí. — Administrativní řízení: Za platnosti dávkového řádu pro Čechy z roku 1915 jest místem podacím pro rekurs proti platebnímu rozkazu o dávce z přírůstku hodnoty zemský (správní) výbor.

(Nález ze dne 9. března 1923 č. 3847.)

V ě c: Ignác K. v M. L. proti zemskému správnímu výboru v Praze stran zamítnutí rekursu pro opoždění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Platebním rozkazem inspektorátu pro zemské dávky v Praze ze 17. února 1922 byla st-li vyměřena dávka z přírůstku hodnoty z prodeje nemovitosti ve vložce č. — kat. obce M. L. dle tržové smlouvy ze dne 9. července 1920.

Platební rozkaz ten byl st-li doručen 24. února 1922 a obsahuje poučení, že lze do něho podati ve 30-ti denní lhůtě, počítajíc ode dne jeho doručení, stížnost u zemského správního výboru.

St-l podal stížnost na poštu. Obálka adresována jest »Inspektorát pro zemské dávky v Praze« a byla k poštovní dopravě odevzdána 23. března 1922. Stížnost sama jest v záhlaví nadepsána »Zemský inspektorát pro zemské dávky«, řízena jest pak na zsv v Praze a došla k inspektorátu 24. března 1922 dle presentata, k zsv-u došla, byvši tam inspektorátem postoupena, 28. března 1922. Zsv. zamítl stížnost jako opožděnou, neboť byla sice co do data včas doporučeně podána u poštovního úřadu v M. L., ale byla nesprávně na zemský inspektorát, místo na zsv jakožto zákonem určené místo podací adresována a presentována a došla k zsv-u teprve 28. března 1922, tudíž po uplynutí 30-ti denní odvolací lhůty (§ 20 dávk. řádu).

Nss uvažoval takto:

Dle § 20 dávk. ř. z roku 1915 č. 83 z. z. lze proti platebnímu rozkazu o dávce z přírůstku hodnoty podati stížnost ve 30-ti denní lhůtě po jeho doručení na zemský výbor (zemskou správní komisi). Stížnost ta musí býti vznesena bezprostředně u zemského výboru (zemské správní komise), a platí pro podání stížnosti té ustanovení zákona ze dne 19. března 1876 č. 28 ř. z. Pro posouzení daného případu jest směrodatným pouze toto posléz cit. ustanovení, poněvadž, jak sám st-l připouští, byla dávka z přírůstku hodnoty právem vyměřena dle dávk. řádu z r. 1915 a platí proto pro celé řízení za účelem vyměření dávky tato zákonná norma a to tím spíše, když dle ustanovení § 30, odst. 2 vl. nař. ze dne 23. září 1920 č. 545 Sb., účinného od 5. října 1920, pro vyměření dávky z převodu před tímto dnem platí v Čechách předpisy řádu o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (příloha 2, cís. patentu ze dne 29. prosince 1915 č. 83 z. z. s příslušnými prováděcími nařízeními).

Nemůže se tedy stížnost právem dovolávat zásad vyslovených v jiných zákonech a nařízeních, jež dovolují, aby stížnosti byly podány u těch úřadů, které v odpor brané rozhodnutí vydaly, a nemůže se přirozeně dovolávat ani § 19 vl. nař. ze dne 23. září 1920 č. 545 Sb.

Tvrdí-li konečně st-l, že zemský inspektorát vydává platební rozkazy s různým poučením a že dle tohoto poučení stížnosti podávají se většinou u zemského inspektorátu, jest námitka ta bezvýznamná vzhledem k tomu, že v přítomném případě v platebním rozkaze dáno správné poučení stěžovateli podle § 20 dávk. řádu z r. 1915, nehledě ani k tomu, že strana netvrdí ani opaku.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 2069.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): O významu ručení nabyvatele za dávku podle § 15 dávkového řádu z roku 1915.

(Nález ze dne 9. března 1923 č. 3848.)

Věc: Terezie L. v J. proti zemskému správnímu výboru v Praze
o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou trhovou ze dne 26. dubna 1919 koupila st-lka dům č. p. — za 12.500 K. Po provedeném řízení byla zcizitelkám vyměřena dávka z přírůstku hodnoty platebním rozkazem ze 16. února 1921. Když exekuce k dobytí dávky zůstala bezvýslednou, vydán záruční platební rozkaz ze dne 26. února 1922 st-lce jako nabyvatelce.

Ve stížnosti namítala st-lka, že proti předpisům prováděcího nařízení k dávkovému řádu vyměřovací úřad opomenul bez prodlení vyměřiti a vymáhati dávku, kterýmžto zaviněním vyměřovacího úřadu se stalo, že zcizitelky pozbyly mezitím jmění; vzhledem k tomu není vyměřovací úřad oprávněn dávku na ní vymáhati, nehledě ani k tomu, že jest nemajetná, chorobná a matka četné rodiny.

Zsv záruční rozkaz zrušil pouze za účelem provádění vyměřovacího řízení se st-lkou, v ostatním však stížnost zamítl a to proto, že nehledě k tomu, že nebylo zvláštního průtahu, dlužno míti na zřeteli, že zákonné ručení nabyvatelovo (§ 15 dávk. řádu) jest odůvodněno, jakmile prokázána jest nedobytnost dávky a omezeno jest pouze promlčením; k osobním a majetkovým poměrům pak přihlížeti nelze, poněvadž dávkový řád v tom směru ustanovení nemá.

Rozhoduje o stížnosti do zamítavé části tohoto rozhodnutí a opakuující vytku a vývody stížnosti v II. stolici, uvažoval nss takto:

Řád dávk. z roku 1915 stanoví sice, že nabyvatel »ručí« za dávku z přírůstku hodnoty, je-li tato na zciziteli nedobytna. Hledí-li se však k německému textu cit. paragrafu, kde se mluví o »Haftungspflicht« a užívá se důsledně výrazu »haften«, a nikoli výrazu »verbürgen«, jest z toho usuzovati, že byl §em 15 stanoven ex lege závazek plnění dávky pro případ, když by původní povinník, t. j. zcizitel dávku ne-